

k-h kokkonen

Kalliosinisiipi

KALLIOSINISIPI

© 2019 k-h kokkonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-951-56-8435-6

hyvä esimerkki siitä kuinka hyvin itseään
voi huijata.

kirjoitettu 2016-2017

Tammikuu / 28

Tämä on vain tyhmä yritys pysyä hengissä.
Ja se jos mikä on hankalaa.

Tammikuu / 30

Täytyi jopa sysätä omat, henkilökohtaiset kipuiluni kauemmas jotta voin kauhistella nykymaailman tilannetta. Vuosi 2017, ja meininki tällainen? Tätäkö tragediaa varten ihmiskunta on vuosituhansien ajan selviytynyt hengissä? Mahtaisivatkohan esivanhempamme iloita, jos näkisivät meidät ja maailman nyt?

Sanat eivät riitä kuvailemaan kuinka ahdistuneeksi ja pahoinvoivaksi tämä kaikki minut tekee. Tahtoisin uskoa parempaan, mutta entä jos en vain jaksa? En jaksa yhtään mitään, tahdon jäädä peiton alle itkemään ja itkeä ikuisesti. Vaikka minä saisin oman, sisäisen maailmani korjattua, niin kannattaako sitä taistelua käydä vain jotta pääsisi näkemään suuren, julman maailman?

Voi vittu kun mä en tiedä. En tiedä, en tiedä, en tiedä, raahaudun sinne peiton alle itkemään ennenkuin teen jotain typerää.

Huomio tulevaisuuden varalle: viha on hyvä herättäjä, mutta ei sekään korjaa kaikkea. Rakkaus on se korjaaja, mutta kaikki on jo mennyttä..

Tammikuu / 31

Olen hereillä, mutta en hyvinvoiva. Elämän meteli on liikaa.

Televisiossa näytetään menetyksiä, mutta kuitenkin onnellisia loppuja. Sivusilmällä seuraan kaikkea mitä ympärilläni tapahtuu, mutta oikeasti olen tyhjiä. Tilannetta ei nyt ainakaan paranna se, että huudatan surullista musiikkia aivan täysillä kuulokkeistani ja eristän itseni kaikista.

Ihan oikeasti minä, miksi teet tämän itsellesi?

Helmikuu / 4

On ollut niin pimeää. Ihan pilkkopimeää, niin pimeää että siihen tukehtuu. Pimeys vain luikerteli elämään ja kaikki musteni. Riksräköspoks, hyvästi kaikki.

Kai se oli myös oma vikani, vaikka hän se minut jätti. Mutta ei hän pelkästään minua jättänyt, vaan koko maailman! Tahdoisin edelleen oksentaa, mutta ei paha olo sisimmästäni siten poistu. Ihan tarpeeksi pitkään henkeä on jo ahdistanut, enkö voisi jo unohtaa? Hän oli tärkeä, hän ON tärkeä, mutta hän on myös poissa. Ikiajoiksi poissa, eikä kenellekään voi hiiskahtaakaan..

Minä en kadu mitään, mutten myöskään voi jatkaa elämäni näin. Tai jos jatkan, niin tätä elämää ei kohta enää ole. Kaikki olisi niin helposti ohi.. Onkohan kuoleman jälkeen elämää, tapaisimmekohan me toisemme uudelleen? En minä usko Siihen Ainoaan Oikeaan, mutta minulla ja hänellä oli jotain erityistä. Sellaista erityisyyttä ei enää toiste koeta, mutta ehkä jotain muuta voisi

tapahtua?

Tekisi mieli lyödä itseäni ja repiä hiukseni, hakata päätä seinään pitkään ja har-
taasti. Miten minä saatan puhua näin, vaikka
Siitä Pahuudesta on vain 39 päivää aikaa?
Eikö leskillä olleet ennen pitkät suruajat?
Mutta minä en ole mikään vanha leski, minä
en osaa käsitellä näin suurta surua, minä hel-
vetti soikoon kuolen tähän.

Täytyy unohtaa tämä, sillä en minä vielä
tahdo kuolla, tai kyllä oikeastaan tahdon,
mutta eihän nuorena ja yksinäisenä saa
kuolla? Täytyy unohtaa miksi suren, täytyy
sanoa hyvästit, täytyy luoda kulissit ja esit-
tää kaiken olevan hyvin. Täytyy, täytyy, täy-
tyy löytää jotain muuta sisältöä elämälleen!

Liian toiveikasta tekstiä näin aamuöisin.

Helmikuu / 7

Syvissä vesissä tyhmiä tekoja.
Olen pahoillani.

Helmikuu / 15

Jouduin jälki-istuntoon tehtävien laimin-
lyönnin takia. Ei mikään ihmekään, koska
minä en vain jaksa. Olen kyllä yrittänyt jat-
kaa elämääni mahdollisimman normaalisti,
mutta tässä tulee raja. Minä jaksan suunni-
tella tarkkaan millaisia kuvia haluan jul-
kaista Instagramissa ja jaksan järjestää levy-
hyllyni yhä uudestaan. Jaksan lukea,
vaikken sitäkään kautta pääse kunnolla

pakoon ajatuksiani. Jaksan tehdä sellaisia asioita, jotka eivät ole arkisia.

Onnekseni kotona on nyt kiireistä. Äiti on aina töissä ja isä hyväksyi selitykseni nuoruuden kokeilunhalusta jälki-istunnon syynä. Kukaan ei siis tiedä (halustani kuolla).

Helmikuu / 18

"Tänään minä kävin yhteisellä lempipaikallamme. Se vaati suurta ponnistusta, niin henkisesti kuin matkanteon osaltakin. Mutta ehkä se oli sen arvoista, koska sillä matkalla minä piilotin laatikkosi. Se on nyt poissa, se laatikko täynnä yhteisiä muistojamme. Älä käsitä tätä väärin, minä rakastan sinua edelleen, minä rakastan sinua niin että satuu, mutta en jaksa näin. Pieni toivonkipinä on alkanut elää kaiken pimeyden keskellä, en anna sinunkaan sammuttaa sitä ./ Suoraan sanottuna teit ihan hemmetin typerästi. Onko nyt hyvä olla, onko nyt hyvä olla kun sydämesi ei enää lyö ja jätit minut tänne yksin? Luuletko, että voisin kokea kenenkään muun kanssa enää samoin kuin kanssasi? Meillä oli oma maailmamme, jota muut tuskin voivat ymmärtää. Se kirjaimellisesti oli, sillä sinä veit sen pois mukasi ./ Minä en halua surra sinua, sillä suremalla en saa sinua takaisin. Minä en tahto muistaa sinusta muuta kuin sen loputtoman rakkauden jota tunsin sinua kohtaan. Tulevaisuudessa

"Kaikissa oppaissa käsketään aina kirjoittamaan aiheista jotka tuntee, ja minkä minä tuntisinkaan paremmin kuin oman elämäni? Olen jo monta viikkoa selaillut kevään päiväkirjamerkintöjä närkästyneenä. Niin hyppivää tekstiä, lukuisia aukkoja ja yhtäkkiä liian nopea tapahtumasarja."

Nuoren kirjoittajan päiväkirja sisältää autenttista draamaa päiviltä, jolloin olemassaolo oli kiinni tyhjyyden täyttämisen taidosta.

